

Sztaskó Anna

Téboly

Csendben pihen a szobám,
zaj sincs körülöttem.
Elbújtunk csak megpihenni,
én és néma könnyem.

Elfáradtam mint jó munkás,
kit zsigerel családja.
ki feláldozza saját magát,
úgy hogy sosem bánja.

Tűnődöm. Vajon hol van ő?
Ki vigasztal, reám nevet.
Karjába fon mint védelmező,
más törékeny kezét.

Ráébredtem. Mélázva mit érek?!
Álmodozva jajgatok!
Miközben kicsiny reményem van,
ennyit tart e marok.

Csendben pihen a szobám,
zaj sincs körülöttem.
Téboly mi elmém zavarja,
fúrja meg a csöndem.

Tűnődöm. Vajon hol lelem,
kinél lelkem bilincsben?
Mert nekem ő a hit a remény,
e világon minden!

Mély

Élvezem hogy birizgálja,
hajamat két kezed.
Mindegy az te merre tartasz,
oda én is megyek.

Részegülve mély érzések,
hónuk alá kapnak.
Felajánlják érző szívünk,
múló pillanatnak.

Testünk némán ölelkezik,
csak a szívünk beszél.
Szép jövőről és álmokról,
élvezettel mesél.

Ámulatba ejtem magam,
kiálltok egy nagyot.
Addig fogom őt szeretni,
amíg meg nem halok.

Farag

Elfáradt az író,
tollát messzi dobta.
Leült, kuksolt némán
az üres sarokban.

Nem figyelte senki,
csak egy pók a falon.
Társa ennyi volt ott:
Furcsa aggodalom.

Fejében a kétely lakik,
oda beköltözött.
Kapaszkodik mint a húsba,
csúcsosodó könyök.

Tollát az író előveszi,
újra rímet farag.
Eltökélte nem bánthatja,
csúfolkodó harag.

Arcán újra derűt látni,
ösztökélt mint régen.
Ruháit ha kell ledobja,
tollát semmiért sem.

Így

Karjaiban omlik össze,
fáradt apró testem.
Porcikái között nincs már,
semmi ismeretlen.

Szívem lassabb ütemre jár,
izgágaság elhagy.
Eldőlnék most nyugovóra,
hív a régi pamlag.

Szavai közt lelkem fürdik,
onnan bánat iszkol.
Vigyázza a csipke ruhám,
semmivel nem piszkol.

Karjaiban omlik össze,
fáradt apró testem.
Tudja meg az egész világ!
Én belé szerettem!

Fűt-fát

Kékes szeme kintről figyel,
kéri ajtót nyissak.
Ígér nekem annyi fűt-fát,
hogy ő benne bízzak.

Odaadná a teliholdat,
tejúttal ha kérem.
Babusgatná hajszálaim,
gyöngéd tenyerében.

Megmutatná hol az Éden,
rózsa vizet hozna.
Istenek szép kertjeiből,
varázs almát lopna.

Sárkányokat mind leölné,
büszkén én miattam.
Kimentene hogyha elnyel,
a sötét mély katlan.

Óriások egytől-egyig,
előle bujkálnak.
Fenevadak vérfarkasok,
félve kúsznak-másznak.

Kékes szeme mohón figyel,
jajgat bejöhessen.
De elküldöm meséivel,
inkább mást szeressen.

Örök

Cipőnk talpa kopik,
a nadrág elszakad.
Nem marad velünk csupán,
a szívből jövő szavak.

Régi tányér szélét,
idő foga rágta.
Kés villa rajta a húst,
vadul farigcsálta.

Mégis eszünkbe jut,
akkor este mi volt.
Látni véltem párszor,
egy-egy kósza mosolyt.

Ott lapul az emlék,
egy poros könyv lapjain.
Sárguló fénykép hátán,
tollak írásain.

Cipőnk talpa kopik,
a nadrág elszakad.
De nem bánom hiszen,
a szeretet örök marad.

Játszik

Fáradt testem pihen,
meleg dunna alatt.
Szemem néha pislog,
később le is ragad.

Dolgozni volt ma is,
ki szabad maradna.
Ne lehessen önző,
bántó ember rabja.

Lassacskán kibontok,
egy üveg chardonnayt.
Odabújik hozzám,
tudom hogy ő megért.

Ízlelgetem lágyan,
később le is nyelem.
Megteszem hisz állja,
játszik ő is velem.

Fáradt testem pihen,
meleg dunna alatt.
Kedves szelíd álom..
Nekem ennyi maradt.